

SOLRENNING

JUNI 1978

Leder:

Oppsummering av vårens arbeid	s. 2
1. mai - lokal oppsummering	s. 15
8. mars	s. 17
21. august-arbeidet er i gong	s. 21

DEBATT OG LESERBREV:

17. mai - inntrykk etter jobbinga	s. 22
KK - abonnementskampanja	s. 25
Måling i valkampen	s. 26
Svar til N	s. 28
Sommerleir: Gruppene avgjørende	s. 29
Frigjøringsfondet	s. 30

LEDER:

Oppsummering av vårens arbeid

HVILKE FEIL HINDRER VIDERE FRAM- GANG OG HVA MÅ GJØRES?

Konklusjonene i denne oppsummeringa bygger på diskusjon i DS, men sjøelve oppsummeringa er ført i pennen av en kamerat i DS/AU.

Kamerater.

Vi har bsk oss en vår med vekslende resultater av arbeidet vårt. Noe har vært bra, men vi har også hatt stagnasjon og tilbakegang. Særlig 1. MAI-RESULTATET gir oss grunn til å oppsummere situasjonen grundig og sjølkritisk. Hva er de viktigste feila? Hvordan kan vi bekjempe de og snu tendensen til stagnasjon og tilbakegang? Dette er hovedspørsmåla i denne oppsummeringa.

Vi har gitt oss tid til å samle inn en god del materiale, har snakket med mange kamerater og fått deres erfaringer og vurderinger. Vi må ta situasjonen på alvor og ikke henfalle til skjønning og ønsketenkning. Men samtidig må vi sky lettvint subjektivismen og svartmaling. Vi må parre utålmodighet etter å reise kampen og sloss for framgang med grundighet i analysen av situasjonen og arbeide med en konkret plan for å rette opp feila som hindrer framgangen.

Først av alt, vi må analysere situasjonen ellsidig og helhetlig.

AV VÅRENS ARBEID KAN VI OPPSUMMERE EN DEL SAKER SOM POSITIVE:

- 8. mars var bra. Tross en del usikkerhet på politikken og taktikken, var det en framgang både mht. politikk og masseoppslutning.
- Bryhn-saken var en politisk seier, tross dommen. Det var en politisk kampanje med ikke-sekterisk taktikk, bra politisk kjer og partiet fikk brei støtte.

- Distriktsårsmøtet var en framgang for fylkespartiet både mht. politisk nivå og enhet. Antibyråkrati-kampanja og ungdomskampanja tok viktige skritt framover, kaderpolitikken likeså.
- Relativt sett gikk vi fram i forhold til DNA og SV (Samorg.) 1. mai. Med vårt politiske og taktiske kjøp oppnådde vi å splitte og få et visst frafall fra deres rekker. At det ikke førte til noen framgang for oss i absolutte tall er noe annet (som vi skal komme tilbake til årsakene for). Likevel var dette en framgang for den riktige LINJEN 1. mai.
- På det POLITISKE området er den viktigste framgangen ellers at vi har oppnådd en god del i kampen mot sosialimperialismen, særlig mht. Sovjets imperialistiske politikk og aggresjon på Afrikas Horn, jfr. Eritrea. Mere kunne vært gjort, men jeg vil hevde at vi har vært på offensiven her.
- På det ORGANISATORISKE området kan vi slå fast at vi verver mer enn før. Den positive tendensen er ALTFOR svak i forhold til mulighetene, men likevel positiv i forhold til tidligere.

Dette er de viktigste positive sakene. Der er nok flere, men viktigere enn å leite etter mindre positive saker er det å slå fast tendensen til stagnasjon og tilbakeslag, og å analysere årsakene. ALTSÅ: HVILKE TILBAKESLAG?

- KK-kampanja: Vi kan oppsummere følgende: Et resultat på lavmål i landsmålestokk, klart dårligere enn i tidligere kampanjer. Lite sentralt grep fra DS, ingen kampanje-ledelse, lite lokalt initiativ, også fra de avdelingene som hadde KK som hovedoppgave.
- Ungdommen. Dårlig resultat 1. mai. NKS holdt så noenlunde stillingen, men det var en svak stilling i forhold til mulighetene og det at partiet har gjennomført en ungdomskampanje. Mye verre stiller det seg likevel for RU og de yngre ungdomsmassene, som ungdomskampanja var spesielt innretta på. Her var det KLAR tilbakegang. Organisatorisk er det også liten framgang å spore for NKS og RU. Dette er en alvorlig tankevekker, både for DS, hele partiet og de partikameratene som jobber i ungdomsforbunda.
- Det faglige arbeidet: Vi hadde svakt grep om Buss-streiken, vi har hatt svakt grep om andre arbeidskamper, SSK ligger i dødvannet. Vi har skjelden hatt svakere beredskap for arbeidskamper og støttearbeid, og dette i en krise-tid. Dette er ikke

bare en alvorlig feil, det fungerer bækstreversk og reaksjonært i forhold til klassekampen og tjener borgerskapet. (At DS nå jobber for fulle mugger for å rette opp denne feilen, forandrer ikke det faktum at så ille har situasjonen på dette området vært ganske lenge.) Det slo også ut 1. mai. Vi "mistet" to fagforeninger vi kunne ha vunnet med offensivt arbeid.

1.mai -

EN GOD GRADMÅLER PÅ MASSESTØTTE

1. MAI er en god gradmåler på hvilken massestøtte vi har. Vi har nevnt ungdommen og det faglige arbeidet. Vi skal nå gjøre en mer helhetlig OPFSUMMERING AV 1. MAI-ARBEIDET, det viktigste tilbakeslaget i vårens arbeid.

I Bergen gikk vi 450 tilbake, i Odds hadde kameratene et tilsvarende tilbakeslag. Begge steder har vi delt dette i to spørsmål: Hvorfor gikk vi tilbake? Hvorfor gikk vi ikke fram? I stor grad har vi de samme svarene, men jeg skal ta Bergen, som jeg kjenner konkret.

Hvorfor de 450 tilbake?

Noen punkter:

1. Sikringen av folk til toget, kjøret på metoder var mindre konkret enn tidligere år.
2. Særlig fungerte Massekonferansen svakere både mht organisatorisk sikring av innspurten og politisk mobilisering.
3. Færre gruppeleder-møter i FFF, det ble lite veiledning av FFFs ledende mellomplan.
4. FFF var seint ute, ikke minst med politisk agitasjon. Men også FFFs kampsenter fikk full giring først de to siste ukene.
5. Løvere tverrpolitisk profil enn tidligere år, lite agitasjon på at FFF var en brei front med enhet på sak, jfr. et frontenes tilslutning skjedde i det stille.

6. Lavere profil på byen mht stands enn før.
7. Større frafall fra lokaltoga. Slik det var i år blei disse egne FFF-tog, i stedet for oppmarsj-tog for FFFs hovedtog, med sikra transport. Dette var en miss på 100-200 folk.
8. Ungdommen representerte det største kvantitative tilbakeslaget. Når vi vet at flere hundre ungdommer som stilte på FFF-møter ikke kom i toget, peker det på de forspilte mulighetene, på svakheter i masselinja og manglende sikring.

Til sammen peker disse feila i årets 1. mai-arbeid på svakheter som mer enn forklarer de 450 vi gikk tilbake. Vi kan lære av denne påpekningen av feil, og det var vi gjøre til neste år. Vi skal også vite at det var en god del positive trekk ved årets 1. mai-arbeid. En del steder og områder gikk fram. Møtsigelser på Nato som hovedparole ble i hovedsak løst bra. Men det viktigste i vår oppsummering av 1. mai er analysen av den allmenne tendensen til stagnasjon og tilbakegang, slik som det mest alvorlig viser seg hos ungdommen. Hvorfor forspiller vi mulighetene, hvorfor blir 60 ungdommer ett sted og 50 ungdommer et annet sted som kommer på FFF-møter til fuglene som flyr vekk fra taket i stedet for å komme i hånden, i FFF-toget?

hvorfor forspiller vi mulighetene?

M o t - s p ø r s m å l : Hvordan klarte kameratene på Martens å få med så mange i toget, relativt sett? Hvordan klarte noen boligavdelinger å få flere med, ikke minst ungdommer, mens f. eks. NKS bare klarte å holde stillingen på tross av store rente-eksjoner tidligere på våren? Vi har både framgang og tilbakegang, og vi har allment en situasjon der FFF ble bedre mottatt både på arbeidsplassene og i boligstrøka. Hva viser dette? Det viser at massene er bra, at årets mer konkrete FFF-profil var riktig. Det viser at kaderen er kampf villig når retningslinjene er konkrete og riktige og retta inn på å jobbe med folk ut fra masselinja, dvs ut fra kampen og massenes ønsker og behov. Det viser også at

det er en sikker linje for tilbakegang å bare ha et sporadisk og formelt forhold til massene, å komme til dem når det er en "anledning", som 1. mai, 8. mars, 21. august, og ellers la dem seile sin egen sjø. Hvis vi ikke skaper bevegelse og kamp på saker, eller organiserer og knytter massene til oss, vil de oppfatte seg sjøl som "brukt" av oss som lodd på "kjøttvekta" i tog, og ikke uten et visst grunnlag. Sammen med de konkrete feila vi har påvist i 1. mai-arbeidet gjør denne tendensen til å la massebevegelsen smuldre og massene gli mellom henda på oss at vi kan snakke om årets 1. mai som det året vi FORSPILTE DE STORE MULIGHETENE.

Visst er dette ille. Men det er samtidig et bra utgangspunkt for kampen. Det betyr at vi er i en situasjon der VI SJØL, vår konkrete politikk og planer, våre metoder i massearbeidet, kan vende tilbakegang til framgang. Dette er bra. Det gir oss ballen og utspillet. Vi kan gripe offensiven.

DIALEKTISK FORHOLD MELLOM FRAM- OG TILBAKEGANG

Som dialektikere lær vi oss ikke fortvile over tilbakeslag. Tilbakeslag er naturlig, det er metafysikk å tro på evig framgang. Dialektikken lærer oss at framgangen varer muligheten for tilbakegang i seg, likesom tilbakegang bærer muligheten for ny framgang i seg.

Det avgjørende er at vi analyserer ÅRSAKENE til tilbakeslag, og kampholdningen vi viser for å rette på feila.

Vi har oppsummert en god del byråkrati i DS sin ledelse av fylkespartiet, og en god del byråkrati på mellomplanet, og i partiet allment. Men vi har samtidig oppsummert en god del framgang. Det gjelder både 1. mai -77, kampanjer og demonstrasjoner. Jeg tror vi er nødt til å se litt nærmere på disse framgangene. Etter min mening er det nemlig helt klart at tendenser til tilbakegang også har vært til stede i de kampanjene som har vært framgangsrike kvantitativt, som en biside, en underordna tendens. Denne tendensen har ytra seg i kvalitative svakheter i arbeidet av byråkratisk karakter. For hva er det annet enn byråkrati når vi jobber opp en politisk kampanje og får med oss breie masser, men

etterpå lar være å organisere og aktivisere de, knytte de til oss? Når vi etter en kamp eller 1. mai-kampanje går tilbake til våre planer og møter, og ikke ser SOM HOVEDOPPGAVE å vinne de massene vi har fått med, som aktivister i en lokal kamp, en front, som medlemmer av en studiesirkel eller en diskusjonsgruppe, eller sikrer de politiske og/eller sosiale bånd, tenker vi da ut fra masselinja? Nei, dette er byråkratisme av klareste vann. Det er å ikke tenke ut fra kampen og massene, men ut fra kalenderen, de store "anledningene" og en parti-plan, som om den er ment å skulle fungere slik, formelt og på siden av massene rundt oss. Dette er en svært utbredt form for byråkratisme. Den går fra topp til bunn i partiet. Den tjener til å tørke ut partiets omland. Den skaper en formell innstilling til arbeidet, dag til dag-jobbing og defaitisme. Den svekker kampen, frontene og parti-bbgringa.

Det fins en god del eksempler på dette, jeg skal nevne to:

1. Et sted har FFF i flere år stilt en lokal parole om større trafikk-sikkerhet. Særlig et kryss er farlig for voksne og ung-er. Når FFF i år brukte denne i mobiliseringen, reagerte noen "gamle" FFF-sympatisører slik: Nå har vi gått med denne parolen i 3 år 1. mai. Men så lenge det ikke blir gjort noe mer enn det resten av året, heller ikke av dere, syns vi det er blitt en parodi på en kamp-parole. Det lyktes ikke FFF-erne å få mobili-sert disse folka, de tok heller langfri.

UBRUKTE MULIGHETER 1: Egentlig var disse folka for både aksjon og FFF, men de var gått lei av mangel på handling, kontakt og politisk tilbud/miljø.

For øvrig var det ganske typisk i år at vi 1. mai mistet en god del "gamle" FFF'ere og fikk en god del nye (På et sykehus, f.eks, var avgangen og tilgangen nøyaktig like stor.) Vi må sikre begge typen folk, mer offensivt, organisert og varig.

2. Partikameratene i NKS gjorde en god jobb med kampen mot rente-hevinga. 750 folk i aksjon. Men hva skjedde så? Ingen sentræl og ingen lokal oppfølging mht. de folka som hadde vært med på aksjonen. Dette er typisk: Partikameratene i NKS har ingen linje for å gi den fremskredne delen av massene et tilbud i frontorgan-isering, diskusjonsfora, studiesirkler, situasjonen er: Nesten

ingen fronter "lever" på Universitetet, ingen KF av betydning, ingen interessekamp-front, lite og ingenting av studiesirkler. Kort sagt: Valget står mellom enten å bli med i NKS, eller uorganisert masse. Ingen trappetrinn mellom det.

UBRUKTE MULIGHETER 2: Det er helt klart at en masse studenter vil la seg aktivisere på front-nivå, for eks. KF eller anti-imp., og ikke minst la seg mobilisere på interessekamp, økonomi og fagsaker. Helt sikkert også mange som vil knytte seg til NKS om det lages politiske diskusjonsfora (seminarer, tema-kvelder, studiesirkler osv). Men det mangler både masselinje, plan og organisering. Og mulighetene glipper.

den "onde vinden" i partiets arbeid

Begge disse eksemplene viser at vi ikke utnytter mulighetene til å gripe de massene vi har i bevegelse, eller som kan la seg mobilisere på saker de er opptatt av. Eksemplene er relativt tilfeldig valgt (personlig kjennskap), men materialt av erfaringer fra 1. mai-arbeidet viser at de er typiske.

Det typiske ved de er at de viser at vi har folk rundt oss som vi kunne gjøre til en ressurs for partiet eller vinne for partiet, men som vi lar flyte. Vi har de "på lista" når det er en "anledning", men vi hverken aktiviserer eller organiserer de. Vi legger ingen plan for å utvilke de

Så lenge denne feilen står som den har gjort, vil den gi vårt arbeid et visst preg av "å bygge på sand", uansett enkelte framganger i aksjoner, 8. mars eller 1. mai.

Denne byråkratiske feilen har vært til stede i partiet og ungdomsforbundenes arbeid i ganske lang tid, som en underordna tendens, en biside. Det er ikke snakk om noe kvalitativt skille. Det er snarere slik at fordi denne feilen ikke har blitt stilt skarpt nok og ikke virkelig bekjempet, har den fått vokse slik at enhver massekampanje har denne byråkratiske nissen på løftet og starter i motvind.

Dette er "den onde vinden" i partiets arbeid, sjølvne byråkratismens hovedkvarter.

Skal vi snu tendensen i arbeidet vårt og oppnå virkelig framgang, må vi ta opp kampen mot denne feilen.

ANDRE BYRÅKRATISKE FEIL

Dette er hovedfeilen, men vi vil også nevne noen andre byråkratiske feil:

1. HOLDNINGEN TIL KLASSEKAMPEN, særlig kampene i fagbevegelsen. Sjølv om hovedpoenget foran var at vi ikke UTNYTTER mulighetene nok i de kampene og aksjonene vi faktisk HAR, må vi også slå fast at vi har en for lite offensiv holdning til kampene allment.

DS vil komme tilbake til dette mer grundig i en oppsummering av DS og Faglig Utvalgs arbeid med Tariff -78, lønnsnemnden, streikene og streikestøttearbeidet og beredskapen for kamp mot krisa i neste nummer av Solrenning, så jeg skal være kort her.

Men svakhetene er klare. Hva gjorde vi i Bergen med buss-streiken? Lite. Hvordan la vi opp arbeidet i fagbevegelsen foran 1.mai? Lite offensivt i hvertfall i Bergen, og lite ut fra den kampen me lom to linjer i en krise som gjør at FFF nettopp var en kampmarkering 1. mai. Vi kunne skjerpet kampen i fagbevegelsen, men med unntak av steder utenfor Bergen, gjorde vi lite. Vi satset ikke i Bergen på å vinne fagforeninger og klubber. Vel er mulighetene begrensede, men vi kunne vunnet 3, men vant bare 1. Vi kunne tatt skritt fremover i flere, men gjorde det ikke. Vi utnyttet ikke kampen ellers i landet mot krisa offensivt nok, f. eks. med offensivt støttearbeid og klar FFF-markering.

Delvis er Odda og Martens mot-eksempler, men det forandrer ikke at dette er en stor svakhet.

At den manglende kamp-innstillingen er en allmenn svakhet, viser også det lave nivået på boligkamp. Vi har Helleveien-aksjonen, OK. Men er det slik at bolig/miljø/trafikk-saker ligger så flott an at vi ikke kan reise massekamp noen steder? Eller la den anarko/revisjonist-dominerte boligaksjon -77 lede denne kampen?

Sjøl heller jeg til at misnøyen er stor, kampmulighetene er der, men at vi sjøl ikke oppsøker massene og kampen, ikke er istand til å stille paroler og reise kampen. Dette er en allmenn og typisk feil. Det er en feil som både går på politisk innretting av partiarbeidet og byråkrati. Jeg har også foranpekt på alvor et i denne feila mht ideologi og klassekarakter. Som sagt, vi skal gå mer inn på korrigeringa av denne feilen i neste Solrenning.

2. En annen viktig byråkratisk feil er at ANSVAR OG SJØLSTENDIGHET blir erstatta med "alt kommer ovenfra"-linja. Det er utvilsomt en tendens sjøl blant DS-kamerater og andre ledende kamerater, til å se seg sjøl som redskaper; DS/AU og ledelsen ellers har helt klårt hatt for kort armsløg i måten sin å lede på. Vi har undersøkt for lite, og fulgt for dårlig opp med konkret veiledning. Dette prøver vi å rette på. Den andre sida av dette er at vi, tross konkret rettleiing, ser at en del ledende kamerater nøler med å kaste seg ut i arbeidet, ta aktivt ansvar for resultatene og jobbe sjølstendig. Her må vi kreve mer ideologisk kamp hos disse kameratene, mer sjølstendighet og ansvar.

Noe av det samme ser vi igjen på grunnplanet når en del avdelinger er prega av "de få aktive" og "de mange passive", eller uten spesielt ansvar, spesielle oppgaver. Dette er en situasjon der både veiledning og plan mangler fra ledelsen, og initiativ, sjølstendighet og ansvar mangler fra kaderen - ikke øbsolutt, men som en tendens, på alle plan i partiet.

Grovt, man sannferdig og dessverre typisk er eksempelet med et DS-medlem som kritiserte DS for å ha gjort lite på et speisalområde. Det var bare det at denne kameraten var ansvarlig fra DS på dette området. Han hadde både mandat, planer og vedtak.

i ryggen, har VAR DS i praksis. Men nei, da HAN SJØL ikke fikk sett dette ut i livet, fikk problemer, tok han ikke ansvaret ved 1) gå løs på problemene, 2) be om hjelp fra DS/AU, nei han regnet med at ANDRE var mer ansvarlige enn han, mer erfarne folk måtte se at dette bar galt av sted. Men DS/AU var opptatt av andre saker, hadde ikke skoen på og kjente at den klømte. Tiden gikk, muligheten ble forspilt. Krise, brann, hvem har ansvaret? Hva kan gjøres?

En typisk situasjon, tror vi. Både på DS og lagsplan. Svakheter? Bedre rettleiing, mer sjølstendig ansvar.

DU ER MED I ET PARTI AV LEDERE, VÆR LEDENDE, TA ANSVAR !

Denne svakheten, feila i partiet, akkurat som den forrige, kunne vært belagt med flere eksempler og mer analyse, men det får vike i forhold til betydningen av å skjerpe kampen mot det vi har kelt byråkratismens "onde vind". Den er viktigst nå. I hovedsak er det den som forklarer hvorfor vi ikke GIKK FRAM 1. mai. Kampen mot denne "onde vinden" er det viktigste i denne avsluttende fasen av antibyråkratikampanjen.

hva må gjøres?

HVORDAN SKAL VI KJEMPE MOT DISSE FEILA?

Jeg skal først si noe om hvordan vi IKKE skal gå fram.

MOT VULGARISME, OVERFLADISKHET OG DESORGANISERING

Om vi sier oss enig i diagnosen byråkrati, betyr det ikke at det er enighet om kuren. Vi har den siste tida sett en del resepter på antibyråkrati som tvertimot har svekket pasienten.

Jeg tenker da på tendenser til motvilje mot organisering og planlegging, mot møter uansett innhold - og en tendens til å gjøre politikk til noe som, uansett innhold, er kjedelig og lite gømt liksom.

For å ta det siste først. I noen FFF-utkjør var der en slik tendens. "Det er sekterisk å kjøre "rein" politikk, massene vil ha sketsj, musikk og sang!" Visst vil de det, men de vil og ha riktig politikk, i riktig form! Det kan sjølsagt være en sketsj, men

Å si allment at ikke politikken kan kjøres direkte og enkelt røper egentlig manglende tro på politikken og massene. HVA SLAGS politikk er fremdeles det viktigste. FORMEN er et redskap, et middel som skal TJENE innholdet og få politikken fram til massene. Det er viktigere med diskusjoner og undersøkelser for å gjøre politikken klar og konkret, slik at den BETYR noe for folk, angår de sjøl, enn diskusjoner på formen. Vel her vi mangler her, men vi har langt større svakheter på masselinje enn konkret politikk.

Til det med MØTER, PLAN, ORGANISERING. I utgangspunktet har vi en klar linje her: Vi er FOR møter, planlegging og arbeid med organisering som styrker kampen og rettes inn på massearbeid. Vi er MOT møter som ikke gjør dette. Vi er mot møter som et mål i seg sjøl, og mot at avdelingsstyrene skal fungere som møteledelser i stedet for å lede laget i kampen og massearbeidet.

Vi mener at arbeidet mellom møtene er det som AVGJØR om møtene er nødvendige og gode, om de fungerer som startskudd for handling. FOR MANGE møter vil binde lagsarbeidet for mye, derfor mener vi at en bør unngå det.

Men det vi ubetinget er imot, er en tendens til å se det som en seier i kampen mot byråkratismen om en bare holdt 1 møte på 2 måneder, når arbeidet fløt, plan manglet, en del kader gikk uten oppgaver og laget som helhet var desorganisert og demobilisert for kampen.

Der er en tendens til å møte byråkratismen med desorganisering, med MINDRE massearbeid som resultat, jfr. 1. mai. Dette er sjølsagt et blindspor i kampen mot byråkratismen. Vi ser jo lett at dette er det motsatte av det vi trenger i kampen mot byråkratismens onde vind. Fremdeles er det avgjørende spørsmålet om HVA SLAGS møte, HVA SLAGS planlegging, HVA SLAGS organisering. Vi må svare tendensene til vulgarisme, overfladiskhet og desorganisering med: riktig politikk i offensiv form, riktige møter, plan og organisering. Vi må SKJERPE og ikke sløppe av på krava.

hvordan?

Ikke noe sesam-sesam. Konkret kamp avdeling for avdeling, område for område med siktemålet å gripe folk i bevegelse, organisere dem, aktivisere dem i massebevegelsen, knytte dem til oss på mange måter.

- Vi må omdanne tenkinge vår, gripe masselinja konkret. Et utgangspunkt er å studere de angitte Mao-studiene som følger etter denne lederen.
- Vi må oppsummere hvordan "den onde vinden" står hos oss, ideologisk og konkret.
- Vi må aktivt med i den studiesirkel og verve-kampanja som DS legger opp til, med løpeseddel til alle sympatisører og progressive med oppfordring om å bli med.
- Vi må - NB - jobbe hardt for å få folk på sommerleirene.
- Vi må jobbe med frontene, tenke ut fra "den onde vinden", hvilke fronter og hvilke folk på lokalplanet.
- Vi må, ut fra "den onde vinden", sikre flere "trappetrinn" til partiet, jevnlig politisk og sosial kontakt med plan for å vinne folk for et høyere politisk nivå, aktivitet og nærmere tilknytning til partiet.

Dette er noen saker, DS vil diskutere dette med hver enkelt avdeling for å lage en konkret plan.

BEKJEMP BYRÅKRATISMEN -

ANVEND MASSELINJEN, ORGANISER MASSENE FOR KAMP, STYRK PARTIET !

For DS/AU

STUDIEHENVISNING:

Mao:

- BEKJEMP BOKDYRKELSEN, Skrifter i utvalg side 30
- SØRG FOR MASSENE'S VELFERD, FEST OPPMERKSOMHET PÅ METODENE FOR ARBEID, Skrifter i utvalg side 38
- NEDKJEMP BYRÅKRATI, KOMMANDOMETODER OG BRUDD PÅ LOVEN OM DISIPLINEN, Bind 5, side 88
- OM DE TI VIKTIGSTE FORHOLDA, V. Forholdet mellom de sentrale myndighetene og de lokale myndighetene. Bind 5, side 304

Dessuten anbefaler vi to Oktober-hefter til grundigere studier

- "Massene er de virkelige heltene"
- "Mao: Bekjemp byråkrati og kommandometoder!"

ODDA: Oppsummering av 1.mai

Ein kamerat hae fått i oppgåve av partileiinga å skriva ein artikkel om 1.mai-arbeidet. Dei politisk vurderingane står for hans rekning

1.MAI 1978 - FRANGONG ELLER TILBAKEGONG?

Ja! Både og!

FFF-toget i Odda var eit slagkraftig tog, ei kraftig markering av kamplina som ingen kunne flire av. Det avr var ikkje noko nedslrag, men me var 35 færre enn i fjor - og det et sjølsagt tilbakegong!

Mit klassekamptog i Tyssedal med 100 demonstrantar kom som eit resultat av ein rett og i hovudsak vellukka taktikk. Ein taktikk basert på massearbeid og korrekte paroler, der evna til å manøvrerea i vanskelege situasjonar vart sett på harde prøver. Sett i forhold til FFF-toget i Tyssedal i fjor på 55 personar, var dette ein framgong!

OPPSUMMERINGA AV FFF I ODDA

må nødvendigvis stå i sentrum for vår oppsummering her. Det var det toget me la ned mest arbeid på og det toget fienden var mest bekymra over. Dette ikkje til forkleinelse for toget i Tyssedal som det bør seiast ein del meir om i den endelege oppsummeringa.

KVIFOR GJEKK ME ATTENDE - KVIFOR VART ME IKKJE 200 I ODDA-TOGET?

Dette er to ulike spørsmål som krev to ulike svar. Utan tvil er det det siste spørsmålet som set 1.mai-arbeidet vårt i skarpast lys og som me dermed kan læra mest av.

Eg skal ta opp tre saker som eg meiner gjev svar på spørsmåla, men (NB) høgst ufullstendige svar avdi materialet frå avdelingane og frontane manglar naturleg nok enno.

- Eg vil påstå at med ei skikkelig sikring av innspurten, dvs. dei 5 siste dagane, ville me hatt med dei 35 som me mista. Det betyr at me hadde brukt storsteparten (80-90%) av kreftene våre til å sikra avtaler om frukostar og henting sjølve dagen. Dette blei ikkje gjort! Truleg var det færre frukostar med færre folk i år enn i fjor. Lokalbussane gjekk ikkje 1. mai og me veit at alt no at fleire ikkje kom i toget fordi me ikkje sikra henting.

I fjor fekk me mange folk inn i rekken un der oppstillinga. Dette skjedd nesten ikkje i år. Ingen hadde fått/teke på seg oppgåva

med å hente inn arbeidskameratar og venner som stod på fortauet -
som hadde lyst å gå med, men tordde ikkje!

Som sagt trur eg at dess feila av organisatorisk karakter forspilte
sjansane til 150 - men neppe til 200!

Skal me svara på spørsmålet om kvifor me ikkje gjekk fram, trur eg
det er uråd å koma utanom breidda i fronten og partiet sitt einskaps-
arbeid generelt.

Det er eit faktum at fronten er altfor "smal", at me ikkje har fått
med oss breidda i klassekampen lokalt. Det betyr ikkje at Hardanger
Folkeblad og SV har rett når dei kallar fr ontan for "AKP-tog".
Men dei har truffe eit ømt punkt hjå oss (har forrestengjort det
i ei årrekke) og som me ikkje har svart på med målmedvite einskaps-
arbeid. Kven har jobba med og hatt som oppgåve å få svarar som
støttar F [redacted] til å gå i den seksjonen i FFF-toget? Kvifor gjekk
ikkje A [redacted] L [redacted] i FFF-togret? Kva med arbeidskameratane våre
i Elfkåkeren og Skogen - forbanna som dei er på kommunen?

Spør me dei (og det skal me no gjera) svarar ein god del av desse at
dei ikkje er med i AKP, vil ikkje verta uthengd eller mistenkt for-
det heller. Men nemner du stikkordet Seter (kontorsjefej i kommunen)
så freser dei!

Denne motseiinga i massane klassekamptog/AKP-tog må me løysa! Greier
me ikkje det kan me ikkje venta noko skred til vår fordel neste år
heller. Og dette gjeld ikkje berre FFF - det gjeld det einskapsarbeidet
me driv året rundt.

No trur eg ikkje FFF i år var snevrare enn tidlegare. Men det er eit
dårleg utgangspunkt når me veit at det store fløttalet av folk i Odda
er samde i ei eller fleire av parolene våre. Det er desse me må ta
utgangspunkt i!

- Eit tredje moment eg vil ta med er spørsmålet om ka vekt me la
på og konsentrerte kreftene om dei viktigaste sakene. Dette er
det laga som må svara på. Eitt er det me sa me konsentrerte oss om.
noko anna er kva me gjorde. Me sa: [redacted] e saka, F [redacted] saka,
nei til lønnsnedslag, Eritrea.

Noko me ikkje sa var: No er det 5 dagar igjen - no må me svara på
hetsen med målmedvite mobilisering i innspurten.

Kamerat i Odda

8.MARS

8. mars -78 markerte en stor seier for kvinnebevegelsen over store deler av landet. Spesielt var framgangen stor de steder som hadde enhets-arrangement. Tromsø og Bergen var de største byene som hadde ét tog, og framgangen var markert størst der. Samtidig vet vi at linja for enhet langt fra var enhetlig, og at det ble gjort mange feil. Derfor er det spesielt viktig å oppsummere denne delen av 8. mars-arbeidet grundig.

For det første var det en stor seier for vår linje om 8. mars som kvinneMASSENEs dag, mot revisjonistenes linje om 8. mars som kvinneORGANISASJONENES dag (med begrensninger som jeg skal komme tilbake til).

For det andre var det et slag mot revisjonisledernes linje mot et hvert samarbeid med KF. Enhetslinja står sterkt i massene. At denne linja som KF har hevdet i årevis virkelig vant fram i år skapte ny tillit til KF.

For det tredje ble det politiske grunnlaget for samarbeidet til slutt i hovedsak rett. (Sjøl om det første grunnlaget som ble offentliggjort i pressemelding i hovedsak var feil). Alt dette har gitt grunnlag for enhet på et rett grunnlag neste år. Men

det er sløtt ikke noen selvfølge. Først og fremst anghenger det av den progressive kvinnekampens framgang resten av året. Dessuten må kampen for aksjonsenhet med andre kvinneorganisasjoner utvikles, og vi må styrke evnen til å avsløre revisjonistene på alle områder for kvinnene.

Netopp med hensyn til dette ble det i år gjort flere alvorlige feil som undergrov den progressive linje i kvinnekampen, og kan derfor vanskeliggjøre samarbeidet neste år. Vi må derfor gå nøye inn på å analysere disse feila.

1. "Taktikken er en del av strategien, den er underordna strategien og tjener den" (Stalin). Det finnes to typer avvik fra denne korrekte linje:

Enten å ikke bry seg med å utvikle noen taktikk, - det er ei linje for å isolere oss fra massene. Eller å overordne taktikken strategien, som er ei linje for knefall for fienden. 8. mars ble det gjort feil av den andre typen.

- 2. Vår eæregne oppgave i kvinnekampen er å mobilisere kvinnene mot borgerskapet, imperialismen og sosialimperialismen. I den nåværende situasjonen er det spesielt viktig å rette hovedstøtet mot Sovjet og deres talsmenn i Norge. Det har stått et meget langvarig revisjonistisk avvik i kvinnekampen på til dels å undervurdere denne kampen, dels skille kampen mot kvinneundertrykking fra kampen mot imperialismen.

"Ingen kamp mot imperialismen uten kamp mot opportunisten" (Lenin). Det betyr at bare gjennom en fast og kompromissløs kamp mot revisjonismen og spesielt bresnevistenes pro-imperialisme kan massene mobiliseres til kamp mot imperialismen og sosialimperialismen. Enhver vakling fra vår side svekker dette strategiske målet.

- a) 8. mars -78 ble det inngått kompromisser i kampen mot imperialismen og sosialimperialismen ved å skille denne kampen fra det felles hovedgrunnlaget for dagen. Dette var et knefall for revisjonismen.
- b) Å godta parolen: "Nei til rustningsavanviddet, kamp mot militærblokkene" manifesterte et særlig avvik i synet på sosialimperialismen. Unnfallenhet i kampen mot denne type pro-imperialistisk propaganda er i virkeligheten å inngå kompromisser med hovedfienden.

3. Enhetsfronten mellom arbeiderklassen og dens allierte er et av de tre viktigste redskapene i kampen for revolusjon. For å utvikle denne strategiske enhetsfronten trenger vi å inngå taktiske allianser med enkelte i fiendeleiren for å konsentrere kreftene om å slå den viktigste fienden. Dette krever en konkret analyse av de ulike delene i fiendeleiren.

8. mars kom det til uttrykk et feilaktig syn på revisjonismen, spesielt m.h.t. deres pro-imperialistiske karakter. Parola: "Kamp mot all imperialisme" var ikke godt egna til å skjerpe motsigelsene til bresnevitene, den viktigste fienden, langt mindre splitte dem fra resten.

Men med en riktig analyse av deres pro-imperialistiske linje, kunne dette lett vært korrigert gjennom konkret propaganda mot Sovjet.

I kampen for et anti-imperialistisk grunnlag for dagen ble disse motsigelsene tilslørt mer enn skjerpet.

Først i siste fase (2-3 uker) ble kampen reist offensivt og vi fikk et akseptabelt grunnlag. Det skjerpet splittelsen i Gruppe 65, og avslørte og isolerte til en viss grad bresnevitene.

4. Ei taktisk linje må alltid bygge på ei analyse av styrkeforholda i klassekampen. Den revolusjonære linja i kvinnekampen har siste året hatt klar framgang, mens revisjonismen er svekka. Denne situasjonen skulle tilsi en offensiv taktikk.

8. mars gjorde det seg gjeldende en overvurdering av revisjonistenes styrke og en undervurdering av styrken i massenbevegelsens kamp for en rett linje. Dette slo ut i en døffensiv taktikk, en taktikk som ikke trakk grenseoppgang og mobiliserte massene til å slåss for denne.

5. Massearbeid er grunnlaget for enhver taktikk. "Bare massene er en mur av jern". Glemmer vi det og setter vår lit til hva som kan oppnås gjennom forhandlinger og taktiske allianser, må vi degenerere til revisjonisme.

8. mars var prega av liten evne til å mobilisere massene mot revisjonistene, for kampen mot imperialisme og sosialimperialisme.
- Propagandaen var for lite konkret og offensiv.

- motsigelsene i synet på imperialismen til tilsørt
- mangelen på en klar grenseoppgang hindret massene i å slåss for en rett politikk

Det var tendenser til å "skape bevegelse for bevegelsens skyld", uten å gi bevegelsen et klart mål. Mange steder ble mange nye trukket med i bevegelsen uten å få diskutert den politiske linja til 8. mars-komiteene.

Enhetsgrunnlag med reservasjonsrett er et viktig politisk prinsipp. Den revisjonistiske linje om at dette kun er et teknisk spørsmål fikk brei innflytelse i våre rekker. Våre forhandlere og de fleste kommunistiske 8. mars-aktivistene så ikke at det holdt grunnlaget, hvor de anti-imperialistiske og anti-fascistiske parolene var skilt ut og merket, i virkeligheten var å fjerne disse parolen som hovedparoler for TOGET.

Hvilke konsekvenser må vi trekke av disse avvikene?

For det første må vi styrke grepet vårt kraftig om partiets analyse av verdenssituasjonen og kampen mot Sovjet og USA. Vi må mobilisere fronten til studier og diskusjoner om dette, hvorfor kampen mot imperialismen må være ei hovedlinje for kvinnekampen, og vise det reaksjonære i revisjonistenes linje.

For det andre må vi styrke grepet om revisjonismen, allment og spesielt i kvinnebevegelsen, - og sørge for at massene kan avsløre dem gjennom egen erfaring.

Og for det tredje må vi styrke grepet om kommunistisk taktikk, om masselinja og evnen til konkret politisk analyse.

For det fjerde må vi konsolidere KF-medlemmene på vår oppsummering av 8. mars-politikken

21. AUGUST - ARBEIDET ER I GONG!

Det er i år 10 år sidan Sovjet okkuperte Tsjekkoslovakia. 10 år under jernhele - men 10 år med motstand frå folket har det vore. Så gledande er hatet mot okkupanmakta at berre utvalte tsjekkoslovakarar fekk billetter til sluttkampen i ishockey i Praha i april. Quislingregimet var redd for at kampen skulle utløysa store demonstrasjonar. Det har hendt før. Tsjekkoslovakia 1968 var opptakten til veksande motstand mot Herrane i Kreml, både i dei andre aust-europeiske landa og i sjelve Sovjet. Og undertrykkinga av motstanden har auka tilsvarende.

I dag er Afrikas Horn senteret for Sovjets militære aggresjon. Det er i samsvar med det tsjekkoslovakiske folket sine interesser i ste kampen mot Sovjet på Afrikas Horn. Dei slåss mot felles fiende.

Som grunnlag for demonstrasjonen 21. august i år blir det nå tatt initiativ til ein breiast mulig einanap om følgjande parolar:

- + Sovjet ut av Tsjekkoslovakia
- + Fridom for alle politiske fangar i Tsjekkoslovakia
- + Inga forføljing av dei som har skreve under Charta 77
- + Støtt kampen til dei aust-europeiske folka for nasjonalt sjølstende
- + Støtt kampen til dei aust-europeiske folka for fridom, demokrati og sosialisme
- + Inga forføljing av dei som støtter Forsvarskomiteen til arbeidarane i Polen
- + Støtt frigjeringskampen i Eritrea - Sovjet ut
- + Mot all aggresjon frå Sovjet og USA

Måndag 12. juni skal parolane endelig vedtakast og det skal
veljast 21. august-komite. Møtet blir halde i Gimle kl. 19.30.
Støttoliste til dette initiativet er å få på Anti-imperialistisk Sentor, Dragefjellsbakken 1, kl. 12-16. Kom sjøl til møtet og få
med dei folk som støtter dette initiativet. Det er heilt sikkert
avsett namn.

21. august-aktivist

**KJØP
OG
LES:**

HVEM SKAL FORSVARE NASJONENS INTERESSER? NOEN INNTRYKK ETTER 17. MAI-JOBbingA

KUL hevder at vi går borgerskapets ærend når vi reiser kampen for nasjonen 17.mai. I virkeligheten er det KUL og borgerskapet som "ikke har noe fedreland"! I den imperialistiske epoken gir borgerskapet blanke i nasjonen; krigen 1940-45 er ett eksempel, EEC et annet. Like klart viser historia at det er arbeidsfolk og kommunister som må ta jobben med å forsvare nasjonen. Hvor godt har vi skjönt dette?

I SISTE LITEN....

"Jeg er enig i politikken, synes det er viktig å gjøre 17.mai til en kampdag for norsk sjølstendighet, men, Herregud. I dag er det 8.mai. Det er jo ikke chance til å diskutere dette skikkelig, og være med på å reise dagen. Hvis jeg skriver meg på dette oppropet blir jeg med på kjøtt og fleisk. Hadde dere kommet tidligere, ville jeg blitt med," sa en SV'ør. Det tar tid å utvikle en front. Vi bygger ikke en demokratisk, brei 17.mai-komite på 14 dager, hvori medregnet to ferier!

PÅ FERIE!

Mange partikamerater gikk ikke i 17.maidemonstrasjonen. De befant seg andre steder i landet, på ferie. For det første kan vi slå fast at det skorter mye på den demokratiske sentralismen når et direktiv ikke blir fulgt. Men - de samme kameratene ville aldri reist på ferie 1.mai, om den dagen hadde vært i ei ferieuke.

Å planlegge ferie 17.mai er å undervurdere betydningen av å bruke nasjonal dagen til å slåss for nasjonens interesser.

SELGE KK 17.MAI?

Skal vi slepe KK den dag en også? Det syntes en del folk i ei avdeling var å gå litt over streken. Sjølv følte de det som de ødela festdagen for folk ved å be dem "kjøpe KK".

Klassekampen er den eneste avisa i Norge som konsekvent forsvarer norsk sjølråderett mot angrep og trusler fra supermaktene.

Og den avisa skulle vi unnlate å selge på dagen da kampen for norsk sjølråderett står i sentrum.

Vi undervurderer 17.mai, begynner arbeidet for seint. Kamerater reiser vekk 17.mai. Kamerater vegrer seg for å selge KK 17.mai. Hele bildet? Nei! Men uttrykk for en tendens som var slående foran 17.mai.

Vi har lært mye om hvor -ian dette arbeidet må forberedes og drives.

Men den viktigste lærdommen er: Vi må styrke vår egen forståelse av det nasjonale spørsmålet.

Borgerskapets 17.mai-politikk, enten den presenteres i August D. Michelsens versjon eller i "rød" KUL-drakt må møtes med en offensiv 17.mai-politikk fra vår side. Som vi har erobret 1.mai, skal vi erobre 17. mai. Vi innlater oss ikke på noen "arbeidsdeling" med borgerskapet!

STALIN:

"Tidligere gikk borgerskapet for å være nasjonens stolthet, det forsvarte sin nasjonale rett og sjølstendighet, satte den framfor alt. Nå er det ikke noe igjen av det nasjonale prinsipp. Borgerskapet selger nå nasjonale rettigheter og uavhengighet for dollars. Den nasjonale uavhengighetens og den nasjonale suverenitetens fane er kasta over bord. Det hersker ingen tvil om at det må bli dere, representantene for de kommunistiske og demokratiske partiene som må ta opp denne fanen, og bringe den framover hvis dere vil være

patrioter, hvis dere vil bli den ledende kraft i nasjonen.
Det finns ingen andre som kan gjøre det, slik saken står i dag."

Les mer om hva Stalin sier om det nasjonale og koloniale spørsmålet i boka som nylig er gitt ut på Oktober.

Les nr.1-2/78 av "Materialisten". Dette er en fin innføring i det nasjonale spørsmålet. Begynn med Trond Øgrims tale i Studentersamfunnet. SOMMERLEKTURE!

T

KLASSEKAMPEN OG ABBONEMENTSKAMPANJEN

I starten av den siste abonnementskampanjen for Klassekampen sendte DS ut direktiv om at vår avdeling skulle fritakast fra slike verving. Direktivet var sjølvstøtt ein lekk i anti-byråkratikkampanjen og at alle ikkje skal gjøre alt.

På avdelingsmøte var det skarp motstand mot dette direktivet fra medlemmene, og vi gjorde vedtak om å stilla eigen målsettjing på 2 abonnentar på kvar medlem fram til 1. april.

Vi nådde akkurat målsettjinga. Ca 70% av avdelinga greidde å verva ein eller fleire abonnentar. Ein verva 5 og ein verva 4 abonnentar. Og ein viktig ting: Begge desse to siste er kandidatmedlemmar.

Det eg vil fram til er at slike direktiv fra DS må vera feil. Ingen må sleppa unna ei slik kampanje, men kor stor målsettjinga skal vera og korleis ein skal drive vervearbeidet må sjølvstøtt variera etter kva andre oppgåver avdelinga har. Målsettjingar til avdelingar med andre store oppgåver må fastsetjast av avdelingane sjølve.

Ein viktig ting er at for nye folk i partiet vil det å diskutera Klassekampen på denne måten vera ein ny ting, og i mange høve føra til gode resultat. Ein vil "tenkja i abonnement" når ein møter vener og kjente.

Hordaland fylke nådde 65% av målsettjinga og tok ein desidert sisteplass. Kan slike direktiv fra DS vera ein av grunnane til eit slikt resultat?

MÅLING I VALKAMPEN

VAR DET RETT ?

I valkampen var det motseiingar på slagordmåling både mellom massane og hos RV-aktivistane. Men motseiingane er ikkje teke alvorleg nok. Under valkampen vart det sagt til kameratane med motseiingar at her måtte ein STÅ PÅ og vri diskusjon om måling over til diskusjon om RV. No er valkampen over for lengst utan nokon klar oppsummering for eller imot. Tener dette til å slå fast kva som var rett eller gale? Tener dette til å auka diskusjonen og nivået på taktikk? Utan oppsummering vil me gjera samme feila på ny.

Mitt syn:

Målinga på Criegghallen var bra. Sette kvast fingeren på utestenginga av RV frå NRK. Vekte diskusjon mellom massane, bra utgangspunkt for å samle støtte rundt at RV skulle sleppa til. Men det som var bra forandra seg og slo over i sin motseiing. Det vart måla mange stader, "Stem RV", "Mot USA og Sovjet - Stem RV", og så bortetter. På husvegger, i underganger, på søylene framfor Konsertpaléet. Og som ein kompis på jobben sa - hadde det endå vore fint måla. I staden for å retts seg mot ei viktig taktisk sak, og på ein plass som var rimeleg (huset der NRK held til), spreidde det seg utan noko bestemt mål. Korleis hadde dei kameratane som var så ivrig etter å måla om netts krefter til diskusjonar med massane om dagen?

Kor mange utom ML-arane tykte målinga vra bra, at no gjorde vi noko riktig? Ingen eller uhyggeleg få, sjølv mellom sympar. Målinga vekte diskusjonar, men var ikkje ein diskusjon for eller mot måling eit blindsport? Aktivistane skulle stå på og vri over på å stemma RV. Men tente målinga diskusjonen med massane? Eg

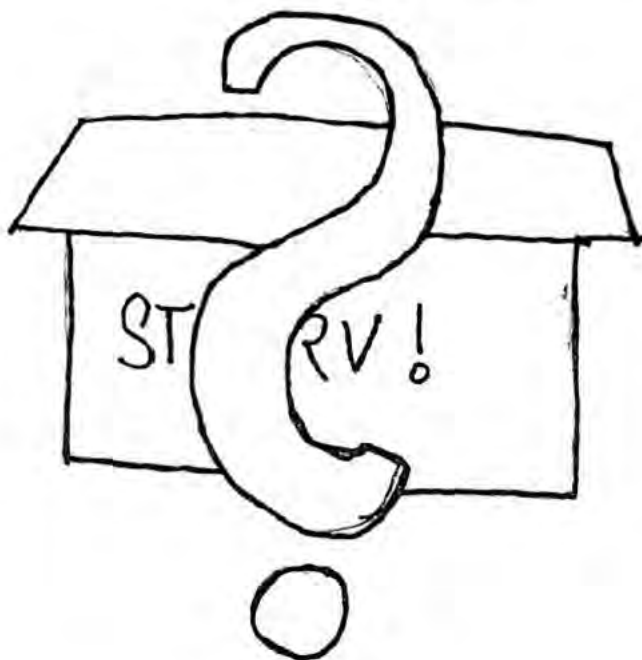
meiner det i staden skapte motseiingar. Og reaksjonære fekk vatn må mølla til ein platt hets. Men mange var einig med dei reaksjonære i denne saka. I nokre høve, i prinsippseker, må me gå mot straumen. Men måling er inga prinsippsek, det er ein metode me brukar etter kve som er taktisk riktig. (

Folk som støtta lina vår i ei eller fleire klassekamp saker skulle overbevissast om at dei trong ein raud talsmann på tinget. Kor mange av desse var einig i målinga?

Grieghall-aksjonen var heilt riktig. Eg vil trekka fram ei sak til; "Nei til yrkesforbud - stem RV" målt på Noblikk Sannem. Den var ypperleg. Det er kanskje andre paroleaksjonar som var rette, eg har ikkje sett alle. Men hovudmengda av paroleaksjonane var galne, skapte motseiingar mellom oss og resten.

Står eg for ei høgreline? Dei kameratene som målte må ha motseiingar. Fram for ein kameratsleg debatt og høgare nivå på taktikk.

Helsing Oa [REDACTED]

svar til N

FOR ORDENS SKYLD: KRITIKK AV VÅRT SVAR PÅ KRITIKK FOR LEDELSEN
AV BRYTEL-KAMPANJA

Vi mener kritikken din er feil.

Når vi avsluttet svaret vårt med å henvende oss til "kamerater
kritikere" lå det ingen arroganse i det. Vi henvendte oss til kamerater
som hadde kritisert!

Det er lite materialistisk å vurdere et uttrykk utfra "forfatterens
intensjon", så vi vil si litt på helheten i svarte vårt.

Svaret viser at vi tar svært alvorlig på kritikken. Vi redegjør
grundig for hvorfor vi mener kritikerne tar feil, og det gjør
vi på en måte som viser at vi tar kameratene alvorlig.
Tonen i svaret er kameratslig.

Svaret vårt resulterte i den sjølkritikken som stod i april
nummeret av Solrenning. Den viser at kameratene med kritikken
har reagert positivt på svaret vårt.

Det er klart at de ordene du reagerer på - brukt i en annen
sammenheng - kunne uttrykt hårsårhet og arroganse. I denne
sammenheng gjør de det ikke.

Vi mener det er en svakhet ved kritikken din at du trekker ordene
ut av sammenheng og at du ikke tar stilling til den viktige
motsielsen svaret vårt tok opp.

Kameratslig hilsen
DS

SOMMERLEIR: GRUPPENE AVGJØRENDE

Vi har diskutert litt erfaringer fra tidligere sommerleire. Noen hevder at det er for hardt på leir, at folk mistrivs ~~fordi~~ opplegget er for hardt.

Vi er ikke enig i en kritikk som går ut på at opplegget er for hardt. Samtidig er det et faktum at noen folk ikke trivdes godt på leir en i fjor, det var noen som reiste hjem, mens andre stortrivdes.

Derfor har vi stilt oss spørsmålet: Hva er det som får folk til å trives på leir?

Vi har kommet til at det er helt avgjørende hvordan gruppa fungerer. Problemene folk har på leir kan stort sett løses, hvis de får hjelp til å løse dem. For nye folk på leir er det største problemet ofte at en er ny og trenger å bli kjent med folk. Problemet med ansvar for unger kan også langt på vei løses i ei godt sammensveisa gruppe. Det samme gjelder problemet med å disponere tida, sørge for at det blir tid til avslapping og prat over kaffebruset.

Vi har derfor kommet til at det er en viktig jobb å være gruppeleder, det krever grundig forberedelse.

Vi foreslår også at det er en nestleder i hver gruppe, slik at det alltid er ledelse i gruppa, også når gruppelederen er på nødvendige møter utenom gruppa.

Hilsen noen kamerater i ei avdeling

PS To forslag kom opp på avdelingsmøtet der vi diskuterte sommerleir:

- 1) Sørg for at ungene fordeles mest mulig jevnt mellom brigadene! I fjor var en av brigadene "belastet" med de aller fleste ungene på leiren.
- 2) Ett viktig hensyn når det gjelder rekkefølgen av de politiske emnene: La oss starte med noe vi føler oss litt trygge på. slik at det blir lett å kaste seg utpå fra første stund. Det tar litt tid å bli varm i trøya, er ofte vanskelig å komme fram med alt når emn^eter nytt og vanskelig. Da er det tryggest å overlate det til de som vet mest. Litt lenger ute i uka stiger gjerne motet, folk kjenner hverandre.

anti-imperialistisk komite for den 3.verden

TA ALVORLIG PÅ Å BYGGE OPP FRIGJØRINGSFONDET !

Anti-imperialistisk komite for 3. verden har tatt initiativ til å opprette FRIGJØRINGSFONDET. Dette fondet skal brukes til raskt å kunne yte pengestøtte til frigjøringsbevegelser rundt om i den tredje verden.

Slik situasjonen i den tredje verden utvikler seg, er dette fondet helt nødvendig. I stadig flere land vokser det fram frigjøringsbevegelser, kampen mot imperialismen vokser i styrke både i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Denne utviklingen stiller større krav til oss som anti-imperialister og internasjonallister. Vi kan ikke lenger nøye oss med å konsentrere støtten til en frigjøringsbevegelse. Vi må støtte mange, og de må få støtten når de trenger den mest. Derfor er Frigjøringsfondet nødvendig, og vi som kommunister må gå i spissen for å bygge opp fondet.

Men hittil har innsamlingen gått tregt. Målsetningen er 100.000 innen sommeren. Pr. idag - når det er seks uker igjen av kampanjen - er bare vel 28% av målet nådd. Dette duger ikke. Derfor kommerater, la oss gå i spissen for å få kampanjen i mål. Organiser innsamlinger i bydellingene, på studiesirkler, på jobben, i ungdomsorganisasjonene, i masseorganisasjonene osv. Lag ukelist-er, få folk til å tegne seg for en femmer eller tier i uken. Det skulle være mulig å nå store resultater med relativt enkle

midler. Men noen må gå i spissen. Vent ikke på at andre skal ta
initiativ - gjør det sjøl, og gjør det med en gang.

FRAM FOR EN AKTIV SOLIDARITET MED DEN TREDJE VERDEN
- STYRK FRIGJØRINGSFONDET.

Anti-imperialist

